

Revoluție la școală...

făcută de cel mai consecvent elev

Traducere de
pr. Gavriil Ionescu

Editura Evanghelismos
București, 2026

CUPRINS

<i>Cuvânt-înainte</i>	7
Prezentarea personajului principal	13
Ștefan, școala, clasa noastră	17
Secretul lui Ștefan	23
Primul lui prieten	26
O prietenie mai adâncă	37
Primele confruntări și biruințe	42
Vacanța de Crăciun	71
Întoarcerea pe pista de alergare... Și victoriile!	73
O capcană bine întinsă.....	79
Pe calea creației.....	93
Și o altă capcană, chiar mai periculoasă	100
Este împreună cu noi și cel mai nemilos membru al „Clubului”	106

O mare reușită.....	116
Desființarea „Clubului”.....	126
Reușitele continuă.....	130
Vacanța de Paști.....	135
Clevetirea.....	138
Ultimele zile ale vieții de liceu.....	146
Epilog.....	156

Prezentarea personajului principal

— Vii, Ștefane?

— Unde?

— La petrecerea pe care clasa noastră o va face pentru sărbătorirea anuală a înființării „Clubului”... Vor fi acolo și fetele, colegile noastre, ne vom distra până dimineața. Va fi o adevărată nebunie, îți zic eu.

— A!!! Da!! Am auzit eu ceva.

— Deci, vii?

— Nu.

— Nu... Dar... va veni toată clasa noastră. Toată...

— Și ce-i cu asta?

— Vei fi apoi izolat. Își vor bate joc de tine. Chiar nu îți este frică, nu te gândești la ironia de care vei avea parte?

— Deja m-am obișnuit cu ea.

— Adică îți place?

— Da!

— Cum adică, ai înnebunit?

— Ia aminte: pentru mine, ironia de felul ăsta este laudă și cinste și cunună de biruitor laolaltă.

— Nu te înțeleg.

— Fii atent: te minunezi de un pisc foarte înalt, da sau nu?

— Da, simbolizează măreție, tărie, curaj sau bărbăție foarte mare.

— Deci, dacă piscul ăsta s-ar afla în calea unui râu năvalnic, știi ce ar înseamna asta?

— Cu siguranță, s-ar schimba cursul râului, ar fi o mare piedică. Piscul ăsta ar fi ceva de netrecut.

— Bine. Acum gândește-te la pietricele spălate de apă din albia râului. Ce sunt acestea în fața puterii și repeziciunii râului?

— Sunt fără importanță, săracele... Vai de ele! Râul face cu ele ce vrea, le duce unde îi place.

— Ei, Dimitrie, deci, lucrul ăsta mă străduiesc să îl fac și eu. Adică încerc să fiu stâncă în fața puterii râului. Să fiu o piedică atât cât este posibil de mare. Nu vreau să fiu pietricică în râul ăsta. Adică un copilaș. Ce contează dacă tot acest râu își bate joc de mine, cu tot ce e mic și putred și se ascunde în el? Este de ajuns să fiu stâncă, pisc de netrecut! Este suficient

să rămân neclintit! Acum îți imaginezi, îți dai seama de ce mă bucur când ei mă iau peste picior? Este ca și cum mi-ar spune: „Știi ceva, ești cu adevărat o stâncă!”

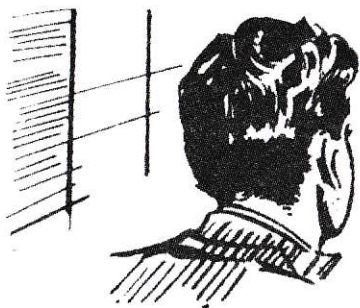
— Am înțeles... Însă uiți ceva. Nimeni nu poate să se împotrivescă „Clubului”. Hotărârile lui sunt acceptate de toți ca obligatorii. Nu ne întreabă nimeni dacă vrem să le punem în practică sau nu. Clubul nu se ocupă cu concepțiile personale ale nimănui! Îți zic, odată pentru totdeauna. Aceștia – conducătorii Clubului nu acceptă obiecții. Și, mai înainte de orice, nu sunt de acord cu împotriviri.

— Nu îmi este frică de ei. Nu mă tem de nimeni. Linia conducătoare a faptelor mele nu este mulțimea sau gloata lipsită de voință. Și mai ales nu mă conduc după bunul plac al unor astfel de indivizi. Urmez ceea ce știu că este corect, ceea ce provine de la ceea ce este cel mai înalt și mai măreț, cu adevărat măreț. Așadar, am dreptul să îmi schițez singur calea, așa cum și ei fac la fel cu drumul lor...

Și s-a îndreptat spre sala de clasă, pentru că deja sunase clopoțelul de intrare.

Mărturisesc faptul că pentru prima dată în viața mea am auzit astfel de cuvinte. Am înghețat. Nimeni nu poate să vorbească împotriva „Clubului”. El este atotputernic. „Se pare că Ștefan nu a apreciat bine puterea «Clubului», m-am gândit eu. „Cu siguranță, va face vreo greșală...”

Dar nu. Ștefan este un copil rațional. Și foarte deștept. Are un curaj demn de lăudat... o judecată și o concepție extraordinare. El ascunde o anumită taină. Negreșit, o voi descoperi. Și chiar foarte curând...

Ștefan, școala, clasa noastră

Ștefan Perlidis este elev în ultimul an de studiu în cadrul Liceului Nr. 14 din Atena. Anul acesta a venit la școala noastră, de fapt, s-a mutat de curând în Atena. Suntem în aceeași clasă. Stăm chiar împreună în aceeași bancă, pe rândul al treilea din stânga, cum privim de la tablă, în capătul clasei. În spatele nostru nu mai sunt și alte bănci. Se află doar harta mare a Greciei, agățată de un cui pe perete.

Ne-am cunoscut doar de câteva zile. De altfel, de abia a început școala. Ștefan a venit din satul lui, de undeva din Gortinia, din regiunea muntoasă a Arcadiei, pentru a urma cursurile ultimei clase de liceu. Vrea să își îmbunătățească astfel cunoștințele de limbă engleză și să facă ore de meditații, la Centrul „Cunoașterea”, cred, la anumite materii școlare de bază.

Ștefan este un copil simpatic, cu un trup athletic, un chip luminos și impresionant. Nu este foarte înalt. Când avem oră de Sport, el intră în rândul al patrulea. Este un elev moderat la învățătură, a avut anul trecut o medie de 15,4

(în Grecia notele sunt până la 20, deci, 15,4 ar fi o medie de 7,70, după sistemul nostru de învățământ – n.trad.). Familia lui este numeroasă, fiind alcătuită din părinții lui, Ștefan și încă patru frați ai lui. În total, sunt șapte membri. Tatăl lui este agricultor și face tot posibilul să își întrețină familia, care e, de altfel, foarte săracă. Ștefan este cel mai mare dintre frați și se simte și el împreună-responsabil de progresul familiei lui. Toți frații lui îl consideră ca un fel de al doilea tată în casă...

La început am ezitat să stau în aceeași bancă, lângă el. Ca să fiu sincer, nu voiam deloc să stau cu el. Însă profesorul de Limba greacă i-a spus să stea lângă mine, pentru că nu mai era nicăieri vreun alt loc liber. Apoi am vrut și eu să rămân cu el în bancă, din două motive:

Mai întâi de toate, ca să am și eu companie. Însă mai ales ca să îl călăuzesc. Întotdeauna mi-a plăcut rolul de călăuzitor al unor astfel de copii de țărani, care nu prea știu nimic.

Mai mult, într-o seară am pus la cale un plan întreg. Mai întâi l-aș duce la cinematografe; vom începe, în orice caz, cu filmele bune. Încet-încet le vom viziona chiar și pe cele nepotrivite. Iar apoi pe cele mai rele, dăunătoare, care există. L-aș duce și la cafenele, în baruri și la discoteci.

L-aș învăța și să joace biliard. L-aș prezenta apoi grupului nostru de prieteni, găstii noastre. Și prietenelor noastre. Și, în final, el ar deveni cel mai bun membru al „Clubului”. Fiindcă țăranii, așa simpli cum sunt, când gustă pentru prima oară ceva, vor să îl înghită pe nemestecate. Până la ultima bucățică.

* * *

Școala noastră, o clădire frumoasă, era construită pe un mic deal. În jurul ei era un teren liber imens, care scotea în evidență prezența ei. Fusese ridicată de curând și era foarte bine îngrijită. În curtea asta imensă distingeai patru coșuri de baschet – pentru a putea avea loc două partide în același timp –, fileu pentru volei, pistă pentru exercițiile de gimnastică și trei seturi de bare paralele, pentru același scop.

Clădirea școlii avea două etaje, care erau unite de două scări mari în capătul lor. Fațada instituției de învățământ era plină cu ferestre, pe care soarele le scâldea în lumină din belșug. Doar în lunile mai și iunie, soarele nu era prea dorit (se făcea foarte cald în clasă)...

Pe post de bănci aveam măsuțe cu scaune. Era frumoasă școala noastră, nu am ce zice...

Curtea mare a școlii era legată de bulevard printr-o scară cu destul de multe trepte, 47 la număr. Pe ele urcau și coborau zilnic 350 de copii. Parcă era o Golgotha a vieții școlare!...

* * *

Clasa noastră, a treia de liceu (în Grecia ciclul primar are 6 clase, gimnaziul – 3, iar liceul, tot 3; deci, aici este vorba despre clasa a XII-a – n.trad.), avea 31 de băieți. Câte visuri nu ne-am făcut noi toți să ajungem în această clasă a XII-a! Nu numai pentru că aveam să terminăm viața școlară foarte grea, dar și pentru că eram cei mai mari dintre elevii școlii, cei care ne vom impune voința celorlalți. La noi se vor uita profesorii diferit. Chiar și părinții noștri vor face la fel.

Cu un ton cercetător și bănuitor, noi ne plimbăm prin curte.

— Ei, puștiule, haide încoace!...

— Băi, micuțule, du-te și adu-mi geanta!...

— Neastâmpăratule, dacă cineva te deranjează și se ia de tine, eu sunt aici!

Astea erau cele mai obișnuite fraze ale noastre față de elevii mai mici decât noi.

În orice caz, nu suntem elevi buni. Notele noastre sunt între 6,5 și 7,5. Au fost mulți care

au avut media 5 sau 5,50. Adevărul este însă că de fiecare dată devenim mai răi. Nu numai la note suntem mai slabi (ce note bune aveam în clasele a VII-a și a VIII-a! Niciunul dintre noi nu a mai văzut astfel de note de atunci). Dar și la caracter suntem mai răi...

* * *

Conducătorul clasei era „Clubul”, un grup format din 15 elevi, care exercita un control absolut asupra clasei. „Clubul” hotăra cele referitoare la șansele noastre. Și nu doar atât. El decidea și în legătură cu realizările personale ale fiecăruia dintre noi. Nimeni nu putea să aibă vreo obiecție, la absolut nimic. Nu îndrăznea. Pedepsele conducătorilor „Clubului” asupra neascultătorilor erau cumplite.

Anul trecut, când Vasile Papanastu a îndrăznit să nu vină la discotecă, i-au rupt caietele. Și după ce el a spus lucrul ăsta directorului școlii, a fost bătut cu sălbăticie. Rezultatul? A fost nevoit să schimbe școala și să meargă în altă parte.

Ideile „Clubului” erau imorale și desfrânate. Ceea ce îi interesa pe membrii lui erau numai distracțiile, indiferent care erau astea și cum se petreceau. Desigur, ei interziceau exprimarea